

Edward Ashton

*Amuzant, incitant, unic... îți dă fiori
și te provoacă să gândești.*

JASON PARGIN

MICKEY

7

ROMAN
ECRANIZAT
ÎN 2025

Traducere de Raluca Maria Schidu

001

ASTA VA FI cea mai tâmpită moarte a mea.

Abia a trecut de ora douăzeci și șase, iar eu sunt trântit pe spate pe o podea dură de piatră, într-un întuneric atât de opac, încât aş putea fi foarte bine orb. Vizorul meu pierde cinci secunde lungi vânând fotoni pierduți, din spectrul vizibil, înainte de a renunța și a trece pe infraroșu. Tot nu se vede mare lucru, dar măcar disting tavanul camerei, strălucind acum într-un gri șters, spectral, și inelul negru al deschizăturii din gheață care probabil m-a adus aici.

Întrebare: Ce naiba s-a întâmplat?

Ultimele câteva minute pe care mi le amintesc sunt fragmentate – în principal imagini nelegate și frânturi de sunete. Îmi amintesc cum m-a lăsat Berto pe marginea crevasei. Îmi amintesc că am coborât printre niște blocuri de gheață sfărâmate. Îmi amintesc că am mers. Îmi amintesc că am ridicat privirea și am zărit un bolovan care ieșea din gheață la vreo treizeci de metri distanță înălțime, pe peretele de sud. Arăta oarecum ca un cap de maimuță. Îmi amintesc că am zâmbit, apoi...

... apoi piciorul meu stâng a călcat în gol și eram în cădere liberă.

La naiba. Nu mă uitam pe unde umblam. Mă holbam la stânca aia tâmpită în formă de maimuță, și mă gândeam cum o să i-o descriu Nashei când o să mă întorc la dom, și am călcat într-o gaură.

Cea. Mai. Tâmpită. Moarte. Cu puțință.

M-a străbătut un fior. Frigul fusese destul de rău sus, când mă mișcam. Aici jos, însă, lipit de piatră, mă pătrundea, mușca din costumul de piele și din cele două straturi termice, săpând prin păr, piele și mușchi, până la oase. Mă cutremur iar și simt o străfulgerare de durere de la încheietura stângă până la umăr. Arunc o privire în jos. Am o umflătură unde nu ar trebui să fie, care apasă materialul exact acolo unde mănuașă mea întâlnește mâneca stratului termic exterior. Încep să trag de mănuașă, gândindu-mă că poate frigul va ajuta să dea înapoi umflătura, dar un alt fulger de durere oprește încercarea aproape înainte de a începe. Chiar și dacă doar încerc să strâng pumnul, durerea trece de la rea la orbitoare imediat ce încep să îndoi degetele.

Probabil am lovit-o de ceva în timp ce cădeam. Ruptă? Poate. Sucită? Categorie.

Durerea înseamnă că sunt încă în viață, nu?

Mă ridic încet, scutur din cap și clilesc către o fereastră de comunicații. Sunt prea departe să prind vreun difuzor din colonie, dar Berto trebuie să mai fie pe aproape, pentru că prind un semnal vag. Nu destul pentru voce sau video, dar poate pentru text. Ochiul meu clipește către simbolul de tastatură și aceasta se mărește până la un sfert din câmpul meu vizual.

<Mickey7>: Berto. Vezi asta?

<RedHawk>: Afirmativ. Ești încă viu, ha?

<Mickey7>: Deocamdată. Dar sunt blocat.

<RedHawk>: Nu zău. Am văzut ce s-a întâmplat. Ai intrat direct într-o groapă.

<Mickey7>: Mda. M-am prins.

- <RedHawk>: Nu într-una mică, Mickey. Într-o groapă mare.
Ce naiba, prietene?
- <Mickey7>: Mă uitam la o stâncă.
- <RedHawk>: ...
- <Mickey7>: Arăta ca o maimuță.
- <RedHawk>: Cea mai tâmpită moarte cu putință.
- <Mickey7>: Mda, păi, doar dacă mor, nu? Că veni vorba, e vreo șansă să vii după mine?
- <RedHawk>: Ăăă...
- <RedHawk>: Nu.
- <Mickey7>: Serios?
- <RedHawk>: Serios.
- <Mickey7>: ...
- <Mickey7>: De ce?
- <RedHawk>: Păi în esență pentru că plutesc la două sute de metri deasupra locului în care ai căzut și abia îți prind semnalul. Ești la foarte mare adâncime, prietene, și categoric suntem în teritoriul târâtoarelor. Ar fi nevoie de un efort și risc personal mult prea mare ca să te scot – și n-am cum să justific un asemenea risc pentru un înlocuibil, nu?
- <Mickey7>: Ah. Corect.
- <Mickey7>: Și nici pentru un prieten, nu?
- <RedHawk>: Ei hai, Mickey. E o lovitură sub centură. Doar nu mori cu adevărat. O să completez un raport de dispariție când mă întorc la dom. Ești pierdut la datorie. Categoric Marshall va aproba regenerarea ta. O să ieși din rezervor și o să fii înapoi în patul tău până mâine.
- <Mickey7>: Ah, grozav. Adică, sunt sigur că pentru tine e mai bine. Doar că, între timp, trebuie să mor într-o groapă.
- <RedHawk>: Mda, nasol.
- <Mickey7>: Nasol? Serios? Asta-i tot ce ai de zis?
- <RedHawk>: Îmi pare rău, Mickey, dar ce-ai vrea? Nu-mi pică bine că o să mori acolo, dar serios acum, asta e slujba ta, nu?

<Mickey7>: Nici măcar nu sunt la zi, știi. Nu mi-am făcut upload de peste o lună.

<RedHawk>: Asta... nu e vina mea. Nu-ți bate capul, totuși. Te pun eu la curent cu ce ai mai făcut. E vreo chestie personală de la ultimul upload pe care crezi că ar trebui s-o știi?

<Mickey7>: Mm...

<Mickey7>: Nu, cred că nu.

<RedHawk>: Perfect. Atunci, e totul în regulă.

<Mickey7>: ...

<RedHawk>: Ești bine, Mickey?

<Mickey7>: Mda. Toate bune. Mulțumesc, Berto.

Clipesc ca să închid fereastra, mă las pe spate pe peretele de piatră și închid ochii. Nu pot să cred că nenorocitul ăla nu vine să mă ia.

Eh, pe cine vreau să păcălesc? Ba categoric pot să cred.

Deci, ce urmează? Stau aici și aștept să mor? Habar n-am cât de mult m-am rostogolit în gaura aia de foraj sau puț sau ce-o fi fost ea înainte de a atinge pământul în această... orice ar fi. Ar putea fi douăzeci de metri. Din felul în care vorbea Berto, ar putea fi mai degrabă o sută. Deschizătura prin care am picat e chiar acolo, la nu mai mult de trei metri înălțime. Dar chiar dacă așa ajunge la ea, în niciun caz nu pot să mă cațăr cu încheietura asta.

În meseria mea, petreci mult timp gândindu-te la diferitele moduri în care mori – asta când nu le experimentezi direct. Nu am mai murit înghețat până acum. Dar categoric m-am gândit la asta. Ar fi fost greu să n-o fac, de când am aterizat pe bulgărele ăsta de gheață uitat de lume. Practic, ar trebui să fie destul de simplu. Îngheți, adormi și apoi nu te mai trezești, nu? Încep să mă preling în somn, gândindu-mă că nu e chiar rău să mori așa, când îmi bipăie vizorul. Clipesc și răspund.

<Black Hornet>: Hei, iubire.

<Mickey7>: Hei, Nasha. Cu ce pot să te ajut?

<Black Hornet>: Nu te mișca. Sunt în aer, ajung în două minute.

<Mickey7>: Ai vorbit cu Berto?

<Black Hornet>: Mda. El nu crede că ești recuperabil.

<Mickey7>: Și?

<Black Hornet>: El nu e suficient de motivat.

E o chestie amuzantă speranța asta. Acum treizeci de secunde eram sută la sută sigur că mor și nici nu-mi era prea teamă. Dar acum, inima îmi bubuie în urechi și îmi fac în minte o listă de lucruri care ar putea merge prost dacă Nasha reușește să își ridice nava și să facă o încercare de a mă salva. Este podeaua crevasei destul de lată ca să aterizeze? Dacă da, va putea să mă localizeze? Și dacă poate, va avea destul cablu până la mine?

Dacă reușește, care-i riscul ca toate aceste mișcări să aducă târâtoarele la ea?

Rahat.

Rahat rahat rahat.

Nu pot s-o las să facă asta.

<Mickey7>: Nasha?

<Black Hornet>: Da?

<Mickey7>: Berto are dreptate. Nu sunt recuperabil.

<Black Hornet>: ...

<Mickey7>: Nasha?

<Black Hornet>: Ești sigur, iubire?

Închid din nou ochii, inspir, expir. E doar un drum până în rezervor, nu?

<Mickey7>: Da, sunt sigur. Sunt îngropat adânc aici și destul de zguduit. Sincer, chiar dacă reușești să mă scoți, probabil că tot m-ar evacua.

<Black Hornet>: ...

<Black Hornet>: Bine, Mickey. Tu alegi.

<Black Hornet>: Știi că aș fi venit după tine, da?

<Mickey7>: Da, Nasha. Știu.

Tace, iar eu stau pur și simplu și îi urmăresc semnalul, care crește și scade. Orbitează locul căderii. Încearcă să îmi trianguleze semnalul, ca să determine locul exact.

Trebuie să pun capăt.

<Mickey7>: Du-te acasă, Nasha. Ies acum.

<Black Hornet>: Oh.

<Black Hornet>: Bine.

<Black Hornet>: Cum o s-o faci?

<Mickey7>: Ce să fac?

<Black Hornet>: Să te închizi, Mickey. Nu vreau să dispari ca Cinci. Ai o armă?

<Mickey7>: Nu. Mi-am pierdut arzătorul în cădere. Sincer, oricum nu cred că aș vrea să folosesc așa ceva pe mine. Presupun că ar fi mai rapid, dar...

<Black Hornet>: Da, cred că e o decizie corectă. Dar un cuțit? Sau un piolet?

<Mickey7>: Nu și nu. Și cam ce ai vrea să fac cu un piolet?

<Black Hornet>: Nu știu. Sunt ascuțite, nu? Te-ai putea lovi în cap, sau ceva de genul ăsta.

<Mickey7>: Ascultă, Nasha, știu că încerci să ajuți, dar...

<Black Hornet>: Ai putea să deschizi capacele de la rezervorul de aer. Nu știu dacă te-ar omorî întâi nivelul scăzut de oxigen sau cel crescut de CO, dar oricum, nu ar dura mai mult de câteva minute.

<Mickey7>: Mda. Știu că nu am încercat, dar cumva nu cred că sufocarea e alegerea mea.

<Black Hornet>: Deci, ce faci?

<Mickey7>: O să mor înghețat, cred.

<Black Hornet>: Da, merge. În pace, nu?

<Mickey7>: Sper.

Semnalul ei scade aproape de tot, apoi rămâne doar un pic peste zero. Probabil plutește chiar la marginea razei de transmisie.

<Black Hornet>: Hei. Ai datele salvate, da?

<Mickey7>: Nu pentru ultimele șase săptămâni.

<Black Hornet>: De ce nu le-ai încărcat?

Chiar nu vreau să intru în amănunte acum.

<Mickey7>: Presupun că de lene.

<Black Hornet>: ...

<Black Hornet>: Îmi pare rău, iubire. Tare rău.

<Black Hornet>: Vrei să stau online cu tine?

<Mickey7>: Nu. S-ar putea să dureze și dacă pici acolo, nu mai poți reveni, știi, da? Ar trebui să te întorci la dom.

<Black Hornet>: Ești sigur?

<Mickey7>: Da, sunt sigur.

<Black Hornet>: Te iubesc, dragule. Când te văd mâine, o să-ți spun că ai căzut ca un profesionist în seara asta.

<Mickey7>: Mulțumesc, Nasha. Și eu te iubesc.

<Black Hornet>: La revedere, Mickey.

Clipesc ca să închid fereastra și urmăresc semnalul Nashei, care scade înapoi la zero. Berto e deja de mult în afara razei. Ridic privirea. Deschizătura se holbează la mine ca anusul diavolului și, salvat sau nu, dintr-odată nu îmi mai convine să mor. Mai scutur o dată din cap și mă ridic în picioare.

EXERCİTIU DE GÂNDIRE: imaginează-ți că, atunci când mergi seara la culcare, nu doar dormi. Mori. Mori, și altcineva se trezește în

locul tău a doua zi de dimineață. Cineva care are toate amintirile tale. Are toate speranțele, visurile, temerile și dorințele tale. El crede că este tu și toți prietenii și apropiații cred și ei asta. Dar el nu este tu, iar tu nu ești tipul care s-a dus la culcare în seara anterioară. Exiști doar din dimineața asta și vei înceta să exiști când închizi ochii la noapte. Întreabă-te – ar fi cumva diferită viața ta? Există vreun mod în care să-ți dai seama măcar de asta?

Înlocuiește „mergi la culcare“ cu „ești zdrobit, vaporizat sau ars în foc“ și cam asta este viața mea. Vreo problemă în miezul reactorului? Mă ocup. E nevoie de testarea unui vaccin nou cam dubios? Eu sunt omul potrivit. Trebuie să afli dacă absintul făcut de tine în cadă este otrăvitor? Stați să iau un pahar, nenorociților. Dacă mor, faceți alt eu.

Partea bună la toate morțile astea e că sunt un soi de nemuritor de rahat. Nu îmi amintesc doar ce a făcut Mickey1. Îmi amintesc cum eram el. Mai puțin ultimele lui câteva minute, de fapt. El – eu – a murit după ce a cedat carena în tranzit. Mickey2 s-a trezit la doar câteva ore după, cât se poate de sigur că are treizeci și unu de ani și s-a născut pe Midgard. Și, cine știe? Poate chiar așa era. Poate prin ochii lui privea adevăratul Mickey Barnes. Cum poți să știi? Și poate dacă mă întind pe solul acestei peșteri, închid ochii și deschid capacele, mă trezesc mâine-dimineață ca Mickey8.

Cumva, însă, mă cam îndoiesc.

Poate că Nasha și Berto nu și-ar da seama, dar în adâncul ființei mele, instinctiv, sunt destul de sigur că așa ști că sunt mort.

AICI, JOS, nu e mai nimic în calea fotonilor vizibili, dar vizorul meu prinde suficient în undele scurte de infraroșu ca să arunc o privire în jur. Par să fie cam șase tuneluri care ies din camera asta. Toate coboară.

Asta nu e normal.

Nimic din toate astea nu e, de fapt.

Tunelurile arată ca niște tuburi de lavă, dar, conform scanării orbitale, nu ar trebui să existe activitate vulcanică pe mii de kilometri de aici. Este unul dintre motivele pentru care am ales locul ăsta pentru prima noastră bază, chiar dacă este suficient de departe de ecuator, încât nenorocita de climă a planetei ăsteia să fie și mai nenorocită decât în mod normal. Merg încet prin cameră. Toate tunelurile par la fel, tuburi circulare de aproximativ trei metri diametru, cu o strălucire vagă care-i spune minții mele conștiente că au temperaturi pozitive și în același timp îmi transmite că probabil merg toate fix în iad. Număr șase pași între ele.

Nici asta nu pare normal.

Dar nu am timp să-mi bat capul. Aleg un tunel și pornesc.

Cam după jumătate de oră, încep să mă întreb dacă ar fi trebuit să îi spun Nashei că nu aveam de gând să stau pur și simplu acolo și să mor înghețat. Ar fi fost bine dacă ar fi știut să nu-l lase pe Berto să completeze un raport până când nu aș fi fost cu adevărat mort. Uniunea e destul de relaxată cu privire la multe, dacă ne referim la moralitate, dar s-au întâmplat niște chestii foarte rele la începuturile corpurilor bioprintate și ale descărcărilor de personalitate, și acum, în majoritatea coloniilor, mai bine ești criminal în serie sau hoț de copii decât să fii multiplu.

Deschid o fereastră de comunicare, dar evident că nu am deloc semnal aici. Prea multă stâncă între mine și suprafață. Probabil e mai bine așa. Sunt destul de sigur că singurul motiv pentru care Nasha nu a forțat lucrurile cu încercarea de salvare este că i-am dat impresia că eram oricum stricat. Dacă ar fi știut că sunt în picioare și explorez zona cu doar o durere de cap și o încheietură sucită, s-ar fi întors și ar fi încercat să mă salveze, cu sau fără voia mea.

Nu pot permite asta. Nasha e singurul lucru cu adevărat bun al ultimilor nouă ani din viața mea și, dacă ar cădea din cauza mea, nu mi-aș ierta-o niciodată.

Nu mi-aș ierta-o, dar ar trebui s-o fac, nu? Nu pot să mor – în orice caz, nu de tot.

Oricum, acum nu sunt sigur că m-ar găsi, chiar dacă ar vrea. Aici, jos, e ca o fermă de furnici, cu tuneluri intersectate din zece în zece metri. Am încercat să le aleg pe cele care par să urce, nu să coboare, dar nu prea cred că am reușit și habar n-am în ce direcție merg.

Partea bună însă este că nu mai tremur. La început mi s-a părut că sunt hipotermic, dar strălucirea infraroșie a pereților a fost constantă și sunt destul de sigur că e din ce în ce mai cald pe măsură ce mă adâncesc în tuneluri. Chiar am început să transpir puțin.

Ceea ce e bine deocamdată, presupun, dar o să fie nasol dacă reușesc să-mi găsesc drumul către suprafață. Erau minus zece grade Celsius când am străpuns crusta care acoperă puțul. Temperaturile au scăzut noaptea la minus treizeci sau chiar mai mult, iar vântul nu se oprește deloc. Dacă îmi găsesc o cale de ieșire, s-ar putea să nu fie o idee prea rea să mai stau pe aici până când reapare soarele.

UIEZ CU OCHII DESCHIȘI la Nasha, când aud zgomotul. Este de pietricele care se prăvălesc peste suprafața de granit, doar că începe, se oprește, începe, se oprește. Merg mai repede și nu mă uit în spate. E deja clar că aceste tuneluri nu sunt o formațiune naturală. Nu știu ce fel de animal ar săpa tuneluri late de trei metri prin stânca dură, dar orice ar fi, sunt destul de sigur că n-am chef să mă întâlnesc cu el.

Pe măsură ce merg, zgomotele se aud din ce în ce mai des și mai aproape. Merg tot mai repede, până când aproape că alerg. Tocmai am trecut de o intersecție, când constat că nu-mi dau seama dacă zgomotele vin din spate sau din față. Mă opresc brusc și mă întorc pe jumătate.

Și iată-l, așa de aproape, că îl pot atinge.

Arată cam ca o târâtoare, ceea ce bănuiesc că e normal: corp segmentat, fiecare segment cu o pereche de picioare dotate cu

gheare tari și ascuțite. Dar mandibula este diferită. Târătoarele au o pereche pe segmentul frontal. Țsta are două: o pereche oarecum mai alungită paralelă cu solul și o pereche mai scurtă, perpendicular pe prima. Exact ca o târătoare, are în interiorul mandibulelor o pereche de picioare scurte, abile, cu care se hrănește, și fălci rotunde, cu dinți.

Mai sunt și alte diferențe importante. Târătoarele sunt complet albe – au evoluat în așa fel încât să se piardă în zăpadă, poate? E greu de spus din imaginea în infraroșu pe care o am, dar presupun că în spectrul vizibil chestia asta ar fi maro sau neagră. Și, evident, târătoarele au cam un metru lungime și câteva zeci de kilograme, pe când noul meu prieten este lat cât sunt eu de înalt și se întinde în tunel cât văd cu ochii.

Lupt sau fug? Niciuna nu pare o alegere prea bună aici. Ridic mâinile, cu palmele deschise, și fac un pas înapoi. Are o reacție. Se ridică și deschide larg ambele mandibule. Picioarele cu care se hrănește se îndreaptă spre mine. Limbaj corporal. Pentru chestia asta, brațele mele ridicate și desfăcute probabil par amenințătoare. Le las jos și mai fac un pas înapoi. Alunecă spre mine, cu segmentele frontale mișcându-se înainte și înapoi cum ar face capul unei cobre, iar eu mă gândesc că ar fi trebuit să o ascult pe Nasha, să îmi deschid capacele și să las atmosfera locului să își facă treaba, pentru că să fiu mâncat de o omidă uriașă chiar nu e modul în care vreau să mor, moment în care mă atacă.

Mandibulele trosnesc în jurul meu, mai repede decât pot eu reacționa – între picioare, peste umărul drept și în jurul taliei. Târătoarea mă ridică de la pământ și mă țintuiește cu picioarele de hrănire. Falca se deschide și se închide ritmic, la mai puțin de un metru distanță. Are rânduri peste rânduri de dinți negri și dușmănoși, unul în spatele altuia, cât văd cu ochii în esofagul ei fierbinte.

Dar nu mă trage înăuntru. Mă ridică și pornește.

Picioarele de hrănire sunt articulate și sfârșesc în rețele de tentacule asemănătoare unor degete, care au în vârf gheare de doi

centimetri lungime. La început mă zbat, dar îmi țin brațele întinse și lipite de mandibule, într-o strânsoare de oțel. Pot să dau puțin din picioare, dar nu ajung să lovesc nimic. Presupun că sunt deja pe drumul către cuib. Poate gustare pentru cei mici? Sau o tratație pentru soție? Oricum, dacă aș putea să îmi deschid acum capacele, aș face-o. Dar nu este o opțiune, așa că atârn pur și simplu, imaginându-mi cum va fi să fiu măcinat de falca aia.

Drumul e lung, așa că la un moment dat chiar ațipesc puțin. Dar mă trezește pocnetul dinților târâtoarei uriașe, și îmi petrec restul călătoriei privindu-i cum se izbesc unii de alții când se deschide și se închide falca. Este fascinant, într-un mod bizar. Dinții ori cresc continuu, ori cad și se regenerează destul de regulat, pentru că se lovesc foarte tare.

După o vreme, îmi dau seama că unghiul de lovire este optimizat pentru a-i ține ascuțiți.

În sfârșit ne oprim într-o cameră asemănătoare celei în care am căzut eu. Târâtoarea traversează spațiul deschis, apoi își strecoară capul într-un tunel lateral mai mic. Mă uit de jur împrejur. Tunelul pare să se sfârșească după vreo douăzeci de metri. Cămara familiei, poate? Mă pune cu picioarele pe pământ, apoi deschide mandibulele. Picioarele de hrănire mă împing ușor și capul se retrage.

Nu sunt sigur ce se petrece acum, dar sunt destul de sigur că nu vreau să fiu în același loc cu chestia aia. Intru în tunel. E ceva ciudat la peretele din spate. Îmi ia câteva secunde să conștientizez că vizorul meu înregistrează fotoni vizibili pentru prima dată după ore întregi.

Când ajung la capătul tunelului, peretele nu e stâncă. E zăpadă bine tasată. Pun mâna pe ea și apăs. Cedează o secțiune de jumătate de metru. Sunt inundat de lumina zilei.

În acel moment, îmi amintesc brusc momentul în care aveam nouă ani și mă aflam în casa de la țară a bunicii, din Midgard. Era o dimineață însorită de primăvară și eu prinsesem un păianjen

în dormitorul meu. L-am cuprins în palme, am fugit pe scări în jos și am ieșit pe ușa din față, cu el dând din piciorușele agitate în mâinile mele. M-am lăsat pe vine în grădina din față, mi-am pus palmele pe pământ și am desfăcut degetele. Când a luat-o la goană, m-am simțit ca un zeu binevoitor.

Prin gaura din perete, zăresc domul nostru principal acoperit de zăpadă, la doar câțiva kilometri distanță.

Eu sunt păianjenul. Eu sunt păianjenul și chestia din tunel tocmai mi-a dat drumul în grădină.

ÎNCERC SĂ TRIMIT UN SEMNAL către Berto, apoi către Nasha, imediat ce ies din tunel. Niciun răspuns. Presupun că nu e de mirare. E încă devreme și amândoi au făcut ore suplimentare. M-ar fi raportat Berto KIA* imediat ce a ajuns la dom sau ar fi așteptat până dimineața? Și cât de mult le-ar fi luat să mă reinițializeze după aceea? Nu am fost niciodată prezent la asta, așa că nu știu prea bine, dar presupun că nu mult timp. Mă gândesc să îi las un mesaj lui Berto, dar ceva îmi spune să amân. Dacă aseară s-a dus direct acasă, îi pot spune personal. Dacă nu... Sincer, nu știu ce se întâmplă în cazul ăsta, dar am un sentiment ciudat că poate ar trebui să țin doar pentru mine o vreme statutul meu de ne-mort.

Mă târăsc timp de o oră printr-un strat până la genunchi de zăpadă proaspătă, înapoi la perimetru. În ciuda acestui fapt, e chiar o dimineață destul de frumoasă. Temperatura este puțin peste zero grade, pentru prima dată într-o săptămână. Vântul a conținut, cerul e un roz blând, fără nori, iar soarele e o bilă grasă și roșie aflată chiar deasupra orizontului sudic. Am stabilit un perimetru de securitate cam la o sută de metri în jurul domului – turnuri cu senzori, turele automate cu arzătoare, capcane, tot tacâmul. Nu am știut niciodată prea bine ce rost au toate astea de vreme ce târătoarele sunt singurele animale mari pe care le-am văzut până

* Acronim pentru *Killed in Action* („ucis în acțiune, în luptă”). (N. trad.)

acum și ele par să se miște pe sub zăpadă, unde senzorii noștri nu dau de ele, dar presupun că e procedura standard.

Gabe Torricelli se ocupă în dimineața asta de punctul de pază care duce la intrarea principală. Este o gorilă, dar la nivel de gorilă, e băiat bun. Poartă un costum complet de armură de luptă, minus casca. Arată ca un culturist cu mușchii umflați, dar cu un cap tare mititel.

– Mickey, spune el. Ai ieșit devreme.

Dau din umeri.

– Ei, știi cum e. Fac niște sport. Care-i treaba cu echipamentul? Am declarat război cuiva cât eram plecat la crevasă?

Rânjește în spatele rezervorului.

– Încă nu. Armura e opțională la gardă. Dar îmi place cum arată.

Dă din cap în direcția din care am venit.

– Marshall te-a pus iar să cercetezi dealurile?

– Da. N-are rost să riști echipament valoros la munca de jos dacă mă ai pe mine, nu?

– Bine zici. Ai văzut ceva interesant acolo?

Da, Gabe. Am văzut o târâtoare mare cât o navetă grea. M-a dus în spate la dom și apoi mi-a dat drumul. Sunt destul de sigur că era inteligentă. Tare, nu?

– Nu, am răspuns. Doar o grămadă de pietre și zăpadă.

– Mda, spune el. Tipic. Marshall ne pierde vremea cu rahatul ăsta, am dreptate?

Hm. E plictisit și dornic de vorbă. Trebuie să i-o tai.

– Ascultă, zic eu. Mi-ar plăcea să mai stau, dar am o chestie în dom, în dimineața asta. Pot să intru?

– Da, spune el. Sigur. Presupun că nu e cazul să cer legitimația, nu?

– Nu, spun. Probabil că nu.

Scoate o tabletă, tastează ceva, apoi mă lasă să intru în dom cu o fluturare a mâinii. Asta e bine. Înseamnă că probabil nimeni nu

l-a înregistrat încă pe Mickey8 la pază. Lenea lui Berto m-a scăpat de o grămadă de probleme. Pe de altă parte, chiar lenea lui Berto m-a adus în situația asta. Ar fi fost dificil, dar sunt destul de sigur că ar fi putut să ia ceva echipament și să se întoarcă să mă extragă aseară.

Nu aș fi lăsat-o pe Nasha să riște să se întoarcă după mine, dar Berto? Dacă ar fi fost dispus, cred că l-aș fi lăsat.

Evident, chiar scopul Înlocuibililor este că nu trebuie să te întorci după ei. Totuși, indiferent cum se sfârșesc lucrurile, va trebui să-mi regândesc criteriile după care îmi aleg prietenii.

Prima oprire este la mine. Trebuie să mă schimb, să mă spăl puțin și să îmi pun un bandaj de compresie pe încheietură. Nu cred că e ruptă, dar e umflată și vânătă, așa că va fi probabil neplăcut măcar în următoarele câteva săptămâni. După aceea, pot să vorbesc cu Berto ca să mă asigur că nu se pregătește să facă vreo prostie. Trebuie să dau și de Nasha, doar ca să știe că am scăpat.

Dar și ca să îi mulțumesc că a fost dispusă să încerce, cred.

Merg pe coridorul principal cam două treimi din drumul care străbate domul, apoi urc patru etaje pe scara de metal în spirală, către periferie. Aici se află compartimentele pentru cei de jos, zeci de camere de trei metri pe doi, separate de pereți de plastic extrudat și uși de spumă subțire, chiar sub acoperiș. Camera mea este lângă centru. Am o cameră dublă, cu suficient spațiu vertical ca să stau în picioare cu mâinile ridicate deasupra capului – unul dintre beneficiile faptului că sunt Înlocuibil, cred. Cam ca la azteci, care erau foarte amabili cu jucătorii lor care dădeau cu fundu-n minge, fix până în clipa în care îi târau la altar și le smulgeau inima din piept.

Îmi dau seama pentru prima oară că ar putea fi o problemă când încerc cheia în ușă. E deja descuiată. O deschid larg, cu inima bătând ca un staccato în piept. În patul meu este cineva, cu pătura trasă până la bărbie. Are părul lipit de frunte și fața plină de urme de ceva care arată ca mucii uscați. Fac doi pași înainte și închid ușa după mine. El deschide ochii la auzul zăvorului care se închide.

– Hei, spun eu.

Se ridică pe jumătate și își pune o mână pe față.

– Ce naiba...

Mă privește și ochii i se măresc.

– Rahat. Sunt Mickey8, nu?

ACUM POATE TE ÎNTREBI ce am făcut ca să ajung Înlocuibil. Trebuie să fi fost ceva groaznic, nu? Poate am ucis un cățeluș? Am împins o doamnă în vârstă pe scări?

Nu și nu. Chit că mă crezi sau nu, m-am oferit voluntar.

Când te conving să devii Înlocuibil, nu folosesc acest nume. Ei spun că vei deveni Nemuritor. Sună mult mai bine, nu?

Nu vreau să par idiot. Știam în ce mă bag, mai mult sau mai puțin, când am semnat contractul. Am stat în biroul recrutoarei de pe Midgard și i-am ascultat tot discursul. O chema Gwen Johansen. Era o blondă înaltă, bine făcută, cu o față lipsită de expresie și o voce care suna de parcă își petrecuse toată dimineața înghițind pietriș. Stătea la birou, se holba la un ecran din mâinile ei și citea o listă de lucruri pe care dacă le-aș fi făcut, ar fi avut ca rezultat cel mai probabil moartea acelei versiuni a mea.

Reparațiile externe în timpul călătoriei interstelare se aflau pe listă. Și expunerea la flora și fauna locală, experimentele medicale necesare, lupta cu orice inamici am fi întâlnit, și multe altele, o listă atât de lungă, încât până la urmă m-a pierdut. Adevărul este că nu conta ce aveau de gând să facă cu mine. Nu aveam de ales, dacă voiam un post. Nu eram pilot. Nu eram medic. Nu eram genetician

sau botanist sau xenobiolog. Nu eram nici măcar vreun figurant. Nu aveam niciun fel de talente practice – dar voiam foarte, foarte tare să scap naibii de pe Midgard, și asta repede. Asta era prima navă-colonie apărută de la aterizarea noastră cu două sute de ani înainte, și să mă angajez Înlocuibil era singura cale de a pleca.

Știam că, odată ce le dădeam probe de țesut și îi lăsam să mă înregistreze, voi fi primul pe listă pentru orice sarcină periculoasă-până-la-sinucigașă apărută. Ce nu mi-am dat seama cu adevărat, chiar și după toată litania ținută de Gwen, a fost cât de multe sarcini periculoase-până-la-sinucigașe sunt într-o colonie avanpost și cât de des voi fi chemat să le îndeplinesc. Ai zice că am folosi echipament care să se ocupe de la distanță de majoritatea chestiilor cu adevărat stupide – cum ar fi explorarea crevaselor posibil instabile, pline cu faună locală carnivoră, ca să aleg doar un exemplu la întâmplare. Așa au făcut pe Midgard, tocmai de asta am crezut că postul ar putea fi până la urmă destul de nesolicitant.

Dar iată că există o grămadă de chestii, majoritatea care presupun doze letale de radiații și alte tipuri de abuz, pe care le poate tolera un corp uman o perioadă considerabil mai lungă decât un mecanism, și o altă grămadă de chestii, majoritatea care presupun experimente medicale de tot felul, pe care un mecanism nu le poate face deloc. Mai mult, un Înlocuibil este de fapt mult mai simplu de înlocuit într-o colonie decât un mecanism. Nu vom avea niciun fel de extracții serioase de minereu, cu atât mai puțin industrie grea, multă vreme de acum înainte. Orice metal pierdut este pierdut pe veci, până când ne vom ocupa noi de așa ceva. Materialele brute de care au nevoie ca să facă altul ca mine, pe de altă parte, pot fi obținute doar din baza noastră agricolă online.

Nu că am fi realizat noi asta. Să faci să crească orice în afara domului pe Niflheim va fi o provocare serioasă pe termen lung și ceva din microbiomul local pare să ne dea peste cap tot ce încercăm să cultivăm chiar și înăuntru – teoretic, este un proiect pe termen mult mai scurt.

Când Gwen a terminat cu înșiruirea tuturor lucrurilor oribile care mi s-ar putea întâmpla – unele chiar mi s-au întâmplat, evident –, s-a lăsat pe spate în scaun, și-a încrucișat brațele la piept și s-a uitat fix la mine un timp îndelungat, stânjenitor.

– Deci, a spus ea în sfârșit. Ți se pare că ar putea fi o slujbă care ți-ar plăcea?

I-am zâmbit într-un mod care speram că pare încrezător și am răspuns:

– Da, cred că da.

A continuat să se uite fix, până am simțit mărgeluțe de sudoare formându-mi-se pe frunte. Am menționat că aveam mare, mare nevoie de slujba asta? Tocmai voiam să spun ceva despre cât de ușor îmi asum riscuri, cât de mult cred în capacitatea mea de a rămâne viu în cele mai complicate împrejurări, când s-a aplecat în față și a spus:

– Ești un idiot total și nerecuperabil?

Asta m-a blocat o clipă.

– Nu, am spus. Nu cred, adică.

– Ai auzit ce am spus până acum, da? Toată lista?

Am dat din cap.

– Deci când am spus, de exemplu, „iradiere acută“, tu ai înțeles. Ai înțeles că înseamnă că ai putea fi chemat să faci activități care ar avea ca rezultat expunerea ta deliberată la o doză letală de radiații ionizante. Ai înțeles că, pe lângă asta, ai putea avea febră, erupții cutanate, bășici și că în final organele tale interne ar fi mai mult sau mai puțin lichefiate sau ți s-ar scurge din anus zile întregi, având ca rezultat ceea ce mi s-a explicat că este o moarte extrem de dureroasă. Toate astea au fost clare pentru tine?

– Da, am spus eu, dar asta nu s-ar întâmpla cu adevărat, nu?

– Ba da, a răspuns ea. Chiar s-ar putea întâmpla.

Am dat din cap.

– Sigur, aș putea să fiu iradiat sau așa ceva, dar nu aș avea o moarte lungă, agonizantă. M-aș sinucide, nu? Aș lua o pastilă, aș

închide ochii și m-aș trezi ca un nou eu? Cam asta e ideea când te apuci de backup, nu?

– Da, a spus Gwen. Așa ai zice, nu? Ideea este însă că majoritatea Înlocuibililor nu fac asta.

Am așteptat să continue. Cum nu a făcut-o, am întreat:

– Ce nu fac?

A oftat.

– Nu se sinucid. Din câte am înțeles, asta se întâmplă foarte rar, în ciuda faptului că așa ar fi rațional. Se pare că trei ore de pregătire nu sunt suficiente ca să depășească un miliard de ani de instinct de supraviețuire înăscut. Închipuie-ți. De asemenea, de multe ori, Înlocuibililor li se cere să rabde până mor chinuitor, indiferent că vor sau nu. Gândește-te la experimentele medicale, de exemplu. Nu poți să le scurtezi cu o eutanasiie prematură. La fel în cazul expunerii la microbiomul local. Centrul trebuie să știe exact ce efecte biologice se produc și n-o să te lase să mori până nu au terminat de adunat date. Înțelegi?

Am dat din cap. La alt răspuns mai elaborat nu mă ducea capul. Gwen a privit tavanul o vreme. Când în sfârșit a coborât privirea spre mine, am avut senzația că era dezamăgită că încă mă aflam acolo.

– Așadar, spune-mi, domnule Barnes. Ce ți se pare atât de atrăgător la poziția oferită?

Și-a pus coatele pe birou și și-a sprijinit bărbia în mâini.

– Păi, chiar dacă sunt omorât o dată sau de două ori, practic aș fi nemuritor, nu? Asta ai spus.

A oftat din nou, mai tare de data asta.

– Bun. Ești idiot. În mod normal, încercăm să nu facem discriminații, dar problema aici este că Înlocuibilul misiunii este de fapt o poziție extrem de importantă pentru o colonie expediționară. Chiar o minte simplă ca a ta ocupă în mod evident o cantitate aproape inimaginabilă de mare de spațiu de stocare. Pregătirea ta pentru backup este o investiție enormă de resurse. Dacă accepți această

poziție, a ta va fi singura personalitate reîncărcabilă și singurul tipar biologic din colonia ta. Asta înseamnă că dacă merge ceva prost, s-ar putea să rămâi singurul în viață la bordul navei Drakkar, singurul responsabil pentru binele a mii de embrioni umani stocați, printre altele. Este asta o povară pe care ești dispus să o accepți?

Am zâmbit nervos. M-a privit fix mult timp, apoi s-a lăsat pe spate în scaunul ei până a ridicat picioarele din față ale acestuia de pe podea, și-a încrucișat brațele la ceafă și și-a mutat din nou atenția către tavan.

– Știi câți oameni au venit pentru poziția asta? a întrebat într-un târziu.

– Ăăă. Nu?

– Ghicește. Am avut peste zece mii de cereri de posturi în expediția asta, cu totul. Șase sute doar pentru poziții de piloți atmosferici. Știi câte poziții avem pentru piloți atmosferici?

Acum știi răspunsul la întrebare, pentru că Berto a zis asta de o mie de ori de când am țâșnit de pe orbită, dar atunci habar n-aveam.

– Două, a spus ea. Am avut șase sute de cereri de piloți pentru două posturi amărâte – și nu vorbesc despre piloți oarecare de weekend. Absolut toți cei șase sute sunt perfect calificați. Miko Berrigan a cerut să ne conducă departamentul de Fizică. Îți vine să crezi?

Am scuturat din cap. N-aveam idee cine e Miko Berrigan, dar se pare că era Dumnezeu din ceruri, în materie de fizică.

Acum știi că așa și este.

Știi și că Miko Berrigan e un nenorocit, dar asta nu e relevant pentru poveste.

– Ideea este, a spus Gwen, că am avut de ales dintre cei mai buni pentru expediția asta. După cum sunt sigură că știi, este o onoare extraordinară să fii selectat pentru o misiune în colonie, una în care majoritatea oamenilor nu au vreodată șansa de a ajunge. Dacă am vrea, am putea pune în oricare dintre pozițiile de pe

Drakkar pe cineva cu un ochi albastru și unul verde și tot am avea un echipaj complet calificat.

Și-a readus scaunul pe podea cu un pocnet și s-a aplecat spre mine. A trebuit să fac un efort să nu tresar.

– Ceea ce mă aduce la Înlocuibilul nostru. Știi câte cereri am avut pentru poziția asta?

Am scuturat din cap.

– Tu, a spus ea. Tu ești singura persoană care a cerut această poziție. Ne gândeam serios să cerem Adunării autoritatea de a *mobiliza* pe cineva, când ai intrat tu pe ușă. Acum, văd din notele de la testele standard că nu ești complet idiot. De fapt, scrie aici că ești... istoric?

Am dat din cap.

– Asta e o slujbă?

– De fapt, este – sau cel puțin era. Studiul istoriei poate...

– Nu are oricine la dispoziție absolut fiecare crâmpei de istorie, oricând vrea?

Am încuviințat din cap.

– Deci, exact, ce te face pe tine mai istoric decât mine, de exemplu?

– Păi, eu chiar am studiat o mulțime dintre acele crâmpeie.

Și-a dat ochii peste cap.

– Și cineva te plătește pentru asta?

Am ezitat.

– Să zicem că e mai degrabă hobby decât slujbă.

M-a privit fix cam cinci secunde, apoi a dat din cap și a oftat.

– Oricum, postul pe care îl vrei tu acum nu este hobby. Este categoric o slujbă, una la care, dacă o iei, nu vei putea niciodată să renunți – și, domnule Barnes, nu îți spune ceva faptul că absolut nimeni de pe întreaga planetă nu vrea această slujbă?

M-a privit de parcă se aștepta la vreun fel de răspuns, dar chiar nu știam ce să răspund. Până la urmă, și-a dat iar ochii peste cap și a împins către mine un cititor de amprentă bio. Am pus degetul

mare pe el și am simțit o mică înțepătură când mi-a luat proba ADN. A luat apoi cititorul și s-a uitat la ecran.

– Pot să întreb ceva? am spus eu.

A ridicat ochii spre mine. Fața ei nu avea nicio expresie.

– Sigur. De ce nu?

– Dacă nimeni nu a cerut slujba asta, dacă chiar vă gândeați să *mobilizați* pe cineva, de ce încerci din greu să mă descurajezi să o accept?

Și-a coborât din nou privirea spre tabletă.

– Excelentă întrebare, domnule Barnes. Cred că îmi pari a fi un tip decent și aș prefera să ia un nenorocit această slujbă.

Apoi s-a ridicat, a pus tableta pe birou și mi-a întins mâna.

– Asta e, a spus. Presupun că e a ta. Bun-venit!

UITE CE AR FI TREBUIT să mă întrebe Gwen, dar nu a făcut-o: Ce e atât de putred pe Midgard de vrei să îți asumi riscul să îți se lichefiez organele interne ca să scapi? În fond, Midgard e un loc destul de drăguț printre coloniile de generația a treia. Este fix în centrul zonei locuibile din jurul unei planete roșii gigant, care tocmai și-a terminat de mâncat sistemul interior. Asta înseamnă că au trebuit să facă puțină terraformare când a apărut prima navă, ceea ce probabil a fost mare bătaie de cap. Partea bună este că, spre deosebire de casa noastră actuală, Midgard nu a fost destul timp locuibilă ca să aibă viețări locale sofisticate, cu care să avem de-a face. Sunt sigur că s-au întâmplat chestii rele și cu Înlocuibilul lor, dar cel puțin nu era mâncat de unul și de altul.

Midgard nu are aproape nicio înclinare axială, așa că nu prea sunt anotimpuri care să te preocupe. Este cald la ecuator și rece la poli, cu câteva oceane late, puțin adânci și cu salinitate scăzută, și un continent ca un brâu care le împarte complet. Aglomerația nu este o problemă. Erau mai mulți oameni într-un mega-oraș pe bătrânul Pământ pre-Diaspora decât se află pe întregul Midgard. Plajele sunt frumoase. Orașele curate. Guvernul este ales și se

limitează în mare parte la administrarea economiei. Nu am avut nici măcar vreo problemă cu soarele acela roșu care umplea jumătate din cer, deși recunosc că cel mic și galben pe care îl avem deja aici pare cumva mai natural.

Deci, care-i problema? Poate ai ceva idei, așa că am să le trec în revistă. Poveste de dragoste distrusă? Nu. Am avut câteva prietene, bune și rele, dar niciuna destul de rea ca să mă alunge de pe planetă și niciuna în anul dinainte de primul meu upload. Probleme cu banii? N-ai zice, nu? Aproape nimeni de pe Midgard nu avea probleme cu banii. Practic toată baza agricolă și industrială era automatizată și guvernul distribuia surplusul per cetățean, ca aproape orice altă planetă din Uniune. Oricum ai lua-o, Midgard era aproape un paradis.

Se pare că problema mea cu Midgard era exact problema pe care o aveam încercând să plec de pe Midgard. Nu eram cercetător. Nu eram inginer. N-aveam pic de talent pentru artă, spectacole sau retorică. Eram – sunt – genul de om care la tinerețe ar fi fost vreun soi de cărturar mărunț. Aș fi citit cărți obscure găsite în arhive obscure și aș fi scris lucrări obscure pe care nu le-ar fi citit nimeni, niciodată. Și mai la tinerețe de atât, poate mi-aș fi petrecut timpul într-o fabrică, mină, sau poate la infanterie. Dar pe Midgard nu există cărturari mărunți. Cum a spus Gwen atât de drăguț, istoria este la îndemâna oricui. Cât ai clipi, sau cu doar câteva clickuri pe tabletă, poți ști orice vrei să știi despre orice – nu că s-ar obosi cineva vreodată să facă asta, desigur.

Nu există nici slujbe în fabrică, sau în mină, sau chiar în infanterie. Stipendiul meu standard îmi ajunge să țin un acoperiș deasupra capului și mâncare în stomac, dar, oricât aș încerca, nu-mi dau seama la ce bun toate astea. Nu-mi dau seama de nici măcar un mod în care s-ar schimba universul dacă aș sări de la balcon într-o dimineață. Așa că, la fel ca toți tinerii plictisiți de-a lungul vremii, îmi petrec foarte mult timp găsind tot soiul de modalități prin care să dau de belea.

Un thriller trepidant, plin de acțiune.

TRANSFER ORBIT

Mickey7 este un Înlocuibil: un angajat dispensabil dintr-o expediție umană trimisă să colonizeze lumea de gheață Niflheim. Ori de câte ori o misiune e prea periculoasă – sinucigașă, chiar –, echipajul apelează la el. Când un exemplar moare, e regenerat un nou corp cu aproape toate amintirile lui intacte. După șase morți, Mickey înțelege termenii contractului său... și de ce ăsta era singurul post neocupat din colonie atunci când l-a acceptat el.

Într-o misiune de rutină, Mickey7 dispare și e crezut mort. Când se întoarce la baza coloniei, ajutat în mod surprinzător de o formă de viață nativă, dă nas în nas cu Mickey8, o nouă clonă care a preluat deja sarcinile de Înlocuibil – și abia acum încep cu adevărat necazurile. Ideea Înlocuibililor multipli este detestată, și dacă sunt prinși, probabil vor fi amândoi aruncați în reciclatorul de proteine, așa că sunt nevoiți să țină secretă existența lor față de întreaga colonie. Viața pe Niflheim e însă tot mai grea, specia nativă devine periculos de curioasă cu privire la noii săi vecini și Mickey7 pare singurul în măsură să salveze lucrurile.

Asta dacă o să reușească să nu moară de tot.

**Filmul *Mickey17*, bazat pe acest roman, va fi lansat în 2025
în regia lui Bong Joon-Ho, laureat al Premiului Oscar.**

byblos

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-1796-1

9 786064 417961